

[Lukekaa ihmeessä](#)

Moi! Kirjotan tämän tarinan tsempeiksi kaikille, joilla on vaikeaa ja muuten vain lukemisen iloksi teille, jotka tätä luette. Tämä tarina sisältää asioita, minun omasta elämästäni ja minun kokemistani asioista. Sanon heti alkuun myös, että minulla on kaikki hyvin, ja jos sinulla, rakas lukija, ei ole toivon silti, että pidät tästä tekstistä, tai se ehkä helpottaisi hieman oloasi. Ja jos sinullakin on asiat hyvin, sepä mukavaa. Nauttikaa! Olen siis tällä hetkellä oikeastaan 12 ja puoli vuotta. Koska olen loppuvuodesta syntynyt lasken itseni 13-vuotiaaksi.

Itse tarinaan. Kun täytin 11 vuotta, olin muuttanut kaksi kertaa. Meidän perheemme oli muuttanut ensimmäisestä kodistani ensin samassa kaupungissa hiukan lähemmäksi kouluja, ja sitten muutimme kokonaan toiseen kaupunkiin, kun minä aloitin koulun. Perheeni on aika suuri. Meitä on yhdeksän lasta. Monet varmasti pitävät sitä ehkä aika todella isona perheenä, mutta minun mielestäni oli perhe suuri tai pieni se on silti yhtä tärkeää. Enkä itse ainakaan luopuisi kenestäkään sisaruksestani, vaikka he joskus ovatkin erittäin rasittavia, koska pidän sisaruksistani sellaisina, kuin he ovat.

Olen keskimäinen lapsi. Minulla on siis neljä nuorempaa ja neljä vanhempaa sisarusta. Vanhin veljeni muutti vuosi sitten pois kotoa toiseen kaupunkiin. Kaikki muut lapset asuvat kotona kuten myös vanhempani. Meillä oli minun ollessani pieni kissa, joka jouduttiin lopettaa, koska kissa oli sairas. Sittenmin, minun alottaessani koulun, olivat isommat siskoni halunneet kovasti koiraa ja lopulta saimme sen. Koiramme täyttää tänä vuonna 10 vuotta ja on ollut meillä kuusi ja puoli vuotta. Ykkösluokalla, en tuntenut ketään luokaltani, koska olin muuttanut kokonaan uuteen kaupunkiin juuri edellisenä kesänä. Aluksi minun oli hankala löytää omanikäisiäni kavereita, joten olin ison siskoni ja hänen kavereidensa kanssa. Lopulta löysin muutaman kaverin luokaltani. He olivat niin tiivis kaksikko, että aluksi oli vaikea olla heidän kanssaan, mutta jotenkin meistä tuli hyviä kavereita. Ei sitä pienenpänä hirveästi kaikkea miettinyt. Sanotaan nyt tyttöjä, vaikka Rosaksi ja Stellaksi. Rosa ja Stella olivat ensin hiukan ns. varautuneita suhteeni, koska olivat tottuneet olemaan melkein aina kahdestaan. Jostain syystä tytöt juoksivat välillä minua karkuun, kun olisin halunnut olla heidän kanssaan. Ihmettelin sitä silloin, ja kerroin opettajalleni. Hän auttoi meitä olemaan keskenään paremmin. Olin heidän kanssaan ainakin 1-3 luokilla.

Sitten neljännellä luokalla meidän koulussamme nelos aikaisemmin kolmosluokat sekoittuivat keskenään. Olin edelleen Rosan ja Stellan kaveri mutta silloin tutustuin myös moneen muuhun tyttöön hiukan paremmin. Luokassamme oli muutaman tytön semmoinen ns. "kovis" gängi. Sellaiset jotka aina tekivät jotain ei-sallittua ja joiden kanssa kannatti olla suht-hyvissä väleissä. Ja minä en tietenkään ollut missään maailman parhaimmissa väleissä. Monesti, jos minua ärsytti niiden tyttöjen toiminta, menin kertomaan opettajille mitä he olivat tehneet. Jos he vaikka olivat olleet sisällä välitunnin yms. Tätä jatkui vitos-luokkaan asti.

Vitos-luokalla koin itseni aluksi ihan normaalisti ja elin normaalia elämää. Luokassamme hormoonit alkoivat pyörimään ja alkoi olemasn kaikkia seurustelujuttuja. Silloin minä pidin yhdestä

luokkalaisestani pojasta, josta olin pitänyt myös nelosella ja poika tiesi siitä. Sanotaan häntä vaikka Toniksi. Toni ei missään vaiheessa pitänyt minusta, tai ainakaan en ole ikinä kuullut kenenkään sanovan sellaista. Mutta tietenkin yritin saada Tonin ihastumaan itseäni. Olimme kavereita vitosluokalla. Kävimme kerran kahdestaan puistossa ja juttelimme kaikenlaista. Asia ei kuitenkaan edennyt mihinkään.

Noh, kerran sitten olin taas bustannut sen kovis, tyttöjengin. Nämä tytöt suuttuivat minulle siitä kovasti ja käyttivät Tonia hyödyksi kostaessaan minulle. He päättivät tehdä pilaa kustannuksellani, nimittäin tulivat laittamaan Snapchattia Tonin puhelimelta, että Toni mukamas tykkäisi minusta. Ja minä uskoin. Oikeasti varmaan puoli luokkaa tiesi tästä pilasta. Kukaan, ei kukaan ollut kertonut minulle. Olin mennyt Stellalle itkemään siitä ja hän oli myös tiennyt tästä, mutta ei sanonut siitä kuin vasta seuraavana päivänä koulussa.

Seuraavana päivänä koulussa Stella kertoi minulle, että kovistytöt olivat tämän pilan takana. Minulla pimahti aivan täysin, kun kuulin tästä. Juoksin aivan täysiä kovistyttyjen luokse välittämstä kenestäkään muusta ja huusin niille aivan täysillä "Ei h*mmetti, kuin kusipäitä ootte!! Hankkikaa elämä!!! Miks teidän pitää toisten elämää pilata!!!" Varmaan puoli koulua kuuli sen. Olin vihainen enkä välittänyt. Sitten menin Tonin luokse. Miksi hän oli auttanut tyttöjä. Miksi. Poika oli ihan hädissään, koska tiesi että vihaisena voisin olla aggressiivinen. En kuitenkaan koskenut poikaan. Loppupäivä oli yhtä tuskaa. En jaksanut keskittyä mihinkään. Katoin vain kovistyttyjä murhaavasti.

Sitten, kun koulu loppui, tuli kovisporukan "pomo" minun luokseni ja pyysi anteeksi. Katsoin tyttöä sillein "Et oo tosissasi" ilmeellä. Kummiskin, kun pahin kiukkuni oli laantunut, annoin anteeksi, sillä olen anteeksiantavaa ihmistyyppiä. Näiden kovistyttyjen kanssa tapahtui vielä välillä joitakin episodeja, mutta jossain vaiheessa en enää jaksanut kertoa opettajalle, jos tytöt olivat tehneet jotain. Olin tuolloin siis viidennellä luokalla. Sitten viidennen luokan joulukuussa. Minulla ja yhdellä luokkalaisellani pojalla oli jonkinlainen suhde. Se päättyi siihen, kun minä en enää pitänyt pojasta. Ja suhde ei muutenkaan ollut mitenkään minua kiinnostava asia vielä tuolloin, se oli minulle enemmänkin ns. kokeilu. Pojalla meni kuitenkin jotenkin sekaisin ja varmaan kaksi kuukautta oli yhtä p*skaa. Tämä poika ja hänen kaverinsa alkoivat haukkumaan, dissaamaan ja kiusaamaan minua. Minä tein kaiken väärin, olin h*ora, homo, huomionhakija, kusipää, idiootti, läski, yms. Myös uskoani haukuttiin. Olen siis vanhoillislestaadiolainen. Toivoisin, että ihmiset voisivat antaa kaikkien uskoa, miten haluavat. Miksi pitää uskoa, ulkonäköä, mielipiteitä asioista, ylipäättänsä kaikkea, niin dissata. Eikö voisi hyväksyä ihmisiä sellaisina kuin he ovat. Kaikki ovat täydellisiä sellaisenaan. Mutta, kun ei. Joillekin elämä ei ole niin yksinkertaista. Se on sääli.

No, jatkan tuota tarinaani. Se poika, nimeltään nyt vaikka liro, sitten lopulta tajusi millainen oli ollut. Hän pyysi minulta anteeksi, ja annoin hänelle anteeksi. Elämä jatkui. Kävin silloin yhdellä leirillä, jolla tutustuin moneen ihanaan ihmiseen.